

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3CoE/281/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315221369
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Šramelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2315221369.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, vo veci výkonu rozhodnutia oprávneného: F. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, C., zastúpený: JUDr. Beáta Polyáková, advokátka, Štefánikova 7, Nitra, proti povinnej: T. X., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXX/X, P., zastúpená: Mgr. Nicolette Hrašková, advokátka, Fraňa Kráľa 1866/3, Šaľa, o výkon rozhodnutia vo veciach výchovy maloletého dieťaťa: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 24Em/3/2015-36 zo dňa 15. februára 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Povinnej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa prvým výrokom vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný a na základe toho konanie zastavil a druhým výrokom žiadnemu účastníkovi konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil právne s poukazom na ustanovenia § 268 ods. 1 písm. e) a § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. a vecne potom tým, že po preskúmaní spisového materiálu dospel k názoru, že nariadiť výkon rozhodnutia nie je možné, nakoľko účastníci sa zhodli v tvrdeniach, že styk oprávneného s maloletým sa realizuje v intervaloch stanovených predbežným opatrením Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoP/22/2015-36 zo dňa 12.8.2015, pričom spornou medzi účastníkmi ostala len účasť povinnej na styku oprávneného s maloletým, pričom ustálil, že z formulácie výroku uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoP/22/2015-36 zo dňa 12.8.2015, podľa ktorého „matka je oprávnená byť prítomná pri výkone práva styku otca s maloletým“ je zrejmé, že sa jedná o právo povinnej (matky), čo znamená, že v prípade ak sa povinná rozhodne svoje právo uplatniť, oprávnený jej v tom nemôže brániť, a teda prítomnosť povinnej pri styku oprávneného s maloletým nemožno hodnotiť ako neumožnenie styku oprávneného s maloletým zo strany povinnej. Proti tomuto uzneseniu v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený a domáhal sa ním, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a pristúpi k výkonu súdneho rozhodnutia v súlade s návrhom zo dňa 8.9.2015. V dôvodoch odvolania namietal, že nesúhlasí s výkladom súdu prvého stupňa, nakoľko neustále podmieňovanie stretávania otca s maloletým dieťaťom osobnou prítomnosťou matky výrazne narúša otcove právo plnohodnotne sa podieľať na výchove a starostlivosti o maloleté dieťa. Argumentoval, že aj keď súd rešpektoval oprávnenie matky na jej prítomnosť pri styku, neuložil otcovi povinnosť strpieť prítomnosť matky na styku, t.j. nepodmienil realizáciu styku otca s dieťaťom osobnou prítomnosťou matky, nakoľko mal súd už toho času za preukázané, že pri takto krátkom časovom rozmedzí (3 hodín) otec dokáže samostatne bez matky dôkladne zabezpečiť starostlivosť o dieťa a práve v tomto období má matka možnosť venovať sa iným činnostiam. Dôvodil, že matka sa naďalej opakovane dopúšťa porušovania povinnosti spočívajúcej v pripravení a odovzdaní maloletého dieťaťa otcovi v určenom čase.

Bez toho, aby bola matka v bezprostredne tesnej blízkosti pri dieťati, otcovi maloletého neodovzdá a neumožní mu realizáciu styku, čím sa dopúšťa marenia výkonu súdneho rozhodnutia.

Povinná sa k podanému odvolaniu vyjadrila, že charakteristickou črtou práva je korelatívnosť (obojsťrannosť) spočívajúca v tom, že proti konkrétnemu oprávneniu jedného subjektu stojí konkrétna povinnosť druhého subjektu, pričom uvedená premisa platí rovnako aj pre posledný výrok rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia, podľa ktorého proti oprávneniu matky byť prítomnou pri výkone práva styku otca s maloletým, stojí povinnosť otca výkon tohto práva rešpektovať a umožniť matke jeho realizáciu. Argumentoval, že z uvedeného výkladu pojmov nepochybne vyplýva, že ak matka realizuje svoje oprávnenie byť prítomná pri výkone práva styku otca s dieťaťom, nemôže sa dopúšťať marenia výkonu úradného rozhodnutia, tak ako tvrdí otec maloletého.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. O.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Preto uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Podľa § 268 ods. 1 písm. e) O.s.p., výkon rozhodnutia sa zastaví, ak výkon rozhodnutia bol súdom vyhlásený za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rámci postupu svojho konania nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného postupu, zrejme z dôvodov napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa by tak v zásade postačovalo iba konštatovanie správnosti dôvodov prezentovaných súdom prvého stupňa odvolacím súdom s odkazom na ne (prvá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p.). Nakoľko v odvolaní však oprávnený argumentoval spôsobom v ňom uvedeným, odvolací súd k týmto námietkam dodáva:

K námietke oprávneného, že neustále podmieňovanie stretávania otca s maloletým dieťaťom osobnou prítomnosťou matky výrazne narúša otcove právo plnohodnotne sa podieľať na výchove a starostlivosti o maloleté dieťa, odvolací súd konštatuje, že uvedená otázka musí byť vyriešená v základnom konaní a nemôže byť predmetom vykonávacieho konania. Odvolací súd preto konštatuje, že uvedená námietka nie je právne relevantná.

K námietke oprávneného, že bez toho, aby bola matka v bezprostredne tesnej blízkosti pri dieťati, otcovi maloletého neodovzdá a neumožní mu realizáciu styku, čím sa dopúšťa marenia výkonu súdneho rozhodnutia, odvolací súd ustálil, že právo predstavuje určitú právom dovolenú možnosť správania a preto výkon práva nemôže mariť výkon rozhodnutia. Odvolací súd preto konštatuje, že uvedená námietka nie je právne relevantná.

Odvolací súd z obsahu spisu, nemal preukázané také jednostranné správanie povinnej, ktorým by neplnila uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoP/22/2015-36 zo dňa 12.8.2015 uložené povinnosti - úmyselne neodovzdala maloleté dieťa otcovi, resp. úmyselne bránila styku maloletého dieťaťa s otcom, a preto súd prvého stupňa rozhodol správne, keď vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný a na základe toho konanie zastavil.

Pretože za daného stavu prvostupňový súd vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný a na základe toho konanie zastavil v súlade so zákonom a správne, odvolací súd uznesením v zmysle § 251 ods. 4, aplikujúc § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. napadnuté uznesenie potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal napriek tomu, že v odvolacom konaní bola úspešná, a to z dôvodu, že si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.